

Bâd I Sabâ

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 20 Kasım 2016

Rahatsızlığım nedeniyle eskilerden
bir şiirim

Her karanlık gecenin sabahı güneş doğar
Nur yüzlü aydınlıklar gecedен tasa sağlar

Yeşeren umutlara eserken bâd-ı sabâ
Dertlerin harmanını sürer yürekten yaba

Kim ki aşka düştüyse beklenir her an cünun
Nice güneşler doğsa çözemez derdi funun

Kapılmıştır bir kere meyl etmiştir narine
Aşk-ı badeyi sunar yeşil gözlü yarine

Artık bir tek gül vardır gönülde nazlı yarıdır
Kül dökse de üstüne her dem ateşi hardır

Uzayıp gider zaman an olur dipsiz kuyu
Yanar ha yürek yanar içse de kevser suyu

Ateş bacayı sarıp yaşanırken dūd-ı ah
Yeryüzünde usanıp göklerde aranır mah

Sır olur serkeş olur kaş kalmaz göz üstüne
Alemin dili durmaz bühtan bühtan üstüne

Merhem koyup onarmak elbette ki kul işi
Sevda yalnız yaşanmaz bunu bilmeli kişi

Karşılık görmüyorsa ebedi hicran olur
Canı canan dileyen gam ile hüsrân bulur

Ateş-i dilde özge gönlü sarmaz hiç bir şey
Sultan saraylarında olsa bile ağa bey

30.09.2013

Yazan ve Seslendiren Mehmet Fikret ÜNALAN

Bâd-ı sabâ: Sabahleyin gün doğusundan esen hafif ve yumuşak rüzgâr.

Yaba : Harman savurmakta kullanılan, çatal biçiminde, tahtadan tarım aracı.

Cünun: delilik

Fünun: Fen, bilim

Kevser suyu: cennette bulunduğu inanılır. bir içenin bir daha susamayacağı rivayet olunur.

Mah: Halk edebiyatında ay yüzlü sevgili anlamında kullanılan kelimedir.

Dûd-ı ah: Divan edebiyatında sevgilisine kavuşamadığı için kederlenen âşğın dertlerini dillendirirken kendisinden çıktığı iddia edilen duman için kullanılır.

Bühtan: Kara çalma, iftira